

РЕШЕНИЕ

№ 7308

гр. София, 06.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 12.11.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Луиза Христова

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **7374** по описа за **2021** година докладвано от съдия Татяна Жилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 208- 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е въз основа на касационна жалба на СДВР отдел „Пътна полиция”, депозирана срещу Решение № 70905/03.04.2020г. на СРС, постановено по АНД № 10263/2019г. по описа на съда. С оспорения съдебен акт е отменено Наказателно постановление № 19-4332-006507/15.04.2019г. на началник група “ПП” към СДВР, с което на основание чл.183, ал.2, т.11 от ЗДвП на Л. В. Д., е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 20 лева, за нарушение на чл.40, ал.2 от ЗДвП.

Касаторът релювира твърдения за незаконосъобразност на атакуваното решение поради постановяването му в противоречие с материалния закон и процесуалните правила. Възприема издаденото наказателно постановление за изцяло законосъобразно, аргументирайки тезата за безспорната доказаност на вмененото на Д. нарушение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответната страна, Л. В. Д. в съдебно заседание се явява лично и моли решението на районния съд да бъде оставено в сила.

Представителят на Софийска градска прокуратура възприема касационната жалба за неоснователна, и моли за решение в този смисъл.

Настоящата съдебна инстанция, след като прецени допустимостта на предявената касационна жалба и обсъди направените в нея оплаквания, становищата на страните, събраните по делото доказателства и извърши проверка на обжалваното решение съобразно разпоредбите на чл.218 и чл.220 от АПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима като подадена в законоустановения срок по чл.211, ал.1 от АПК от легитимирано лице, имащо право и интерес да обжалва съдебния акт, съгласно разпоредбата на чл.210, ал.1 от АПК и при спазване на изискванията на чл.212 от АПК. Разгледана по същество, касационната жалба се явява неоснователна по следните съображения:

СРС е установил следната фактическа обстановка: на 22.03.2019г. около 09:40, часа в [населено място], по [улица], Д. управлявал лек автомобил , марка „Т.“, модел „К.“, с [рег.номер на МПС] , лична собственост, като в участъка от пътя срещу № 7, поради неосигурена маневра „движение назад“, е реализирал ПТП в изваден бетонов капак, поставен на бордюра в дясно- административно нарушение по чл. 40, ал.2 от ЗДВП. Изяснявайки причините и отразявайки на място сигнал с един участник в пътнотранспортно произшествие, дежурен екип на СДВР- ОПП, в състава на който бил автоконтрольор Г. съставил на Д. акт за установяване на административно нарушение № 001422. Въз основа на него било издадено и процесното наказателно постановление.

При така установената фактическа обстановка районният съд достигнал до извод, че административнонаказателното обвинение е непълно, няма детайлно описание на нарушението и обстоятелствата, при които същото е намерило проявление в обективната действителност. Заключил е , че нито в АУАН, нито в НП, освен фактическа констатация за неосигурена маневра „движение назад“ не е било посочено конкретно дължимо, но неизпълнено задължение от страна на Д..

Решението е правилно.

Настоящият състав намира, че въз основа на установената по делото фактическа обстановка, въззивният съд е направил правилни и законосъобразни изводи за незаконосъобразност на наказателното постановление. Безспорно е установено обстоятелството, че водачът на автомобила, явяващ се ответник в настоящото производство, на процесната дата е причинил ПТП, блъскайки изваден бетонов капак, поставен на бордюра. Това му поведение контролните органи са възприели за противоречащо на чл.40, ал.2 от ЗДВП, задължаващ водачите на превозни средства при движение назад, непрекъснато да наблюдават пътя зад превозното средство, а когато това е невъзможно, да осигурят лице, което да му сигнализира за опасности. За да бъде санкционирано подобно поведение, то следва да бъде установено по категоричен начин от обективна и субективна страна. Недоказан остава въпросът дали от ПТП-то има възникнали щети, и ако да, то те резултат ли са от виновно поведение на самия водач. Този въпрос не е изследван от органите на МВР, които необосновано са приложили санкционния текст на чл.183, ал.2, т.11 от ЗДВП. В случая липсват надлежни доказателства за виновно осъществено деяние, несъобразено с правилото на чл.40, ал.2 от ЗДВП и за съда не става ясно защо органите на МВР са приели, че водачът е извършил простъпката, описана от НП.Съдът споделя изводите на въззивната инстанция, че в случая не са били установени свидетели очевидци, които да възпроизведат непосредствени впечатления от поведението на лицето като водач по време на движение назад, както и дали за същия е било възможно или невъзможно на наблюдава непрекъснато по време на движението пътя. Същото се явява основно

релевантно обстоятелство за преценката дали Д. е нарушил или не е изпълнил конкретно правило за движение, явяващо се административно нарушение.

Като е достигнал до този извод районният съдия е постановил обжалваното решение съобразно приложимите материално правни норми и не е допуснал касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 НПК.

По изложените съображения, Административен съд София - град, XII касационен състав

РЕШИ :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 70905/03.04.2020г. на СРС, постановено по АНД № 10263/2019г. по описа на съда, 4- ти състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ : 1.

2.